

Els rebutjats escolten de boca de Jesús una predicació en la qual no es troben exclosos.

“Ecoltar” és el primer pas del deixeble, i en aquesta etapa hi són “tots els cobradors d'impostos i pecadors”.

Els fariseus s'escandalitzen de les actituds de Jesús enfront dels pecadors, i murmuren. L'acusació és que Jesús accepta favorablement, rep, espera els pecadors, i - segurament la cosa més greu - “menja amb ells”: expressió evident d'un nou rostre de Déu que no va venir “a cridar els justos sinó als pecadors”.

El fet de la marxa i el retorn del fill és semblant al perdre-trobar, i més encara a la mort-resurrecció. Rep gratuïtament la filiació que havia “perdut”: Això signifiquen l'anell (segell), les sandàlies i el millor vestit, digne d'un hoste d'honor. L'alegria del pare queda reflectida, a més, en la festa per “aquest fill meu”. L'entossudiment del germà gran expressa la seguretat de qui sempre ha estat fidel, però no ha experimentat la misericòrdia. La misericòrdia suposa un anar cap els altres, els pecadors que - per ser-ho - no mereixen... Misteri: l'amor és sempre gratuït i va més enllà dels mereixements, mira el caigut.

Què hi ha en el meu cor de fill pròdig... que fuig respecte al Pare, que malgasta l'herència gratuïtament rebuda?

Què hi ha en mi de fill més gran que es creu millor, amb més drets, irreprotxable, despectiu cap als altres germans?

Què hi ha en mi que evoqui la misericòrdia pacient i madura del Pare?